

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 390/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 138/2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia [REDACTED]

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 138/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako odporca. Navrhovateľka podala žalobu na okresnom súde 25. marca 2009. Okresný súd na pojednávaní konanom 31. októbra 2012 vydal rozsudok č. k. 17 C 65/2009-196 a následne 15. novembra 2012 vydal aj doplnčací rozsudok. Krajský súd uznesením č. k. 2 Co 16/2013-234 z 19. decembra 2013 zrušil predmetný rozsudok okresného súdu spolu s doplnčacím rozsudkom a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne rozhodol okresný súd až rozsudkom č. k. 17 C 65/2009-531 z 28. marca 2018, ktorý napadla navrhovateľka odvolaním. Vec bola krajskému súdu predložená 28. augusta 2018. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa (18. júna 2019) krajský súd o predmetnom odvolaní nerozhodol.

3. Sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 230/2018-59 z 5. februára 2019, ktorý konštatoval porušenie základného práva navrhovateľky (t. j. protistrany sťažovateľa, pozn.) podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu práve v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009.

4. Sťažovateľ uvádza, že konanie o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nevykazuje osobitnú skutkovú a ani právnu zložitost', a tiež, že svojím správaním dĺžku konania nijako zásadnejšie neovplyvnil. Podľa sťažovateľa je doterajšia neprimeraná dĺžka napadnutého konania (10 rokov) zavinená okresným súdom a krajským súdom.

Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou napadol spoločne postup okresného súdu a zároveň postup krajského súdu, pretože podľa jeho názoru celkovú dĺžku súdneho konania nemožno rozdeľovať na konanie pred okresným súdom a konanie pred krajským súdom. Poukázal pri tom na judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 287/2018), ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej aj „ESLP“ (napr. Maxian a Maxianová proti Slovenskej republike, Keszeli proti Slovenskej republike, Grešákova proti Slovenskej republike)]. Sťažovateľ považuje celkovú dĺžku napadnutého konania za neprimerane dlhú, a teda v rozpore s požiadavkou na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote.

5. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 12 000 €, a to sumu 10 000 € od okresného súdu a sumu 2 000 € od krajského súdu. Výšku primeraného finančného zadostučinenia odôvodnil tak, že prieťahy v napadnutom konaní mu spôsobili nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku obáv o ochranu jeho práv, z pocitu právnej neistoty a sklamaní z neprimeranej dĺžky konania aj napriek jeho aktívnemu prístupu.

6. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a aby po jej prijatí rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/65/2009 a Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 138/2018 (pôvodne vedené pod sp. zn. 2Co/16/2013) porušili základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Prešove konať vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 2Co 138/2018 bez zbytočných prieťahov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- €, ktoré je mu Okresný súd Humenné povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- €, ktoré je mu Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. *Okresný súd Humenné a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 415,51 €, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“*

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

15. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu pri rozhodovaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

17. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu

18. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

19. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

20. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 17 C 65/2009-531 z 15. marca 2018. V čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (18. júna 2019) bolo teda napadnuté konanie na okresnom súde už skončené a vec sa nachádzala na krajskom súde, ktorý rozhoduje o odvolaní podanom protistranou sťažovateľa.

21. Telefonickým a elektronickým dožiadaním v informačnej kancelárii krajského súdu a okresného súdu ústavný súd zistil, že krajský súd o predmetnom odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Co 138/2018 z 19. júna 2019, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu a o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 11. septembra 2019 a vykonateľnosť nadobudne 12. novembra 2019. Sťažovateľom napádané súdne konanie je teda už právoplatne ukončené.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím ešte pred doručením ústavnej sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Po vyhlásení rozhodnutia okresného súdu teda už nemohol trvať stav právnej neistoty sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému konaniu pred okresným súdom.

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že pri posudzovaní prietáhov treba nazerať na napadnuté konanie pred okresným súdom a krajským súdom ako na jeden celok. Poukázal pri tom na judikatúru EŠLP a aj na samotnú judikatúru ústavného súdu.

24. Ústavný súd uznáva, že vo viacerých prípadoch sa odklonil od toho, aby striktne posudzoval, či v čase uplatnenia ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušovanie tohto základného práva konkrétnym štátnym orgánom ešte mohlo trvať (okrem sťažovateľom uvádzaného napríklad aj v sp. zn. III. ÚS 728/2017 alebo sp. zn. I. ÚS 170/2017). Vo všeobecnosti išlo o prípady, keď bola činnosť súdov viacerých inštancií rovnako nesústredená a neefektívna, čoho následkom bolo flagrantné a zjavné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v prípadoch, v ktorých bolo potrebné prihliadnuť aj na význam veci pre sťažovateľa. Teda určite nie v prípadoch akademických sporov alebo sporov, ktoré nemohli ovplyvniť právne postavenie samotného sťažovateľa. Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu.

25. Ústavný súd zároveň podotýka, že vďaka právnej úprave v § 390 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov sa zamedzilo možnosti, aby odvolací súd opakovane rušil rozhodnutie súdu prvej inštancie. V napadnutom konaní po v poradí druhom podanom odvolaní krajský súd nezrušil rozhodnutie okresného súdu, ale sám meritórne rozhodol, čím sa napadnuté konanie ako celok skončilo. Predošlá právna úprava umožňovala odvolaciemu súdu opakovane rušiť rozhodnutia súdu prvej inštancie bez toho, aby sám meritórne rozhodol. V takomto rámci mal potom ústavný súd samozrejme odôvodnenú potrebu v prípade opakovaného posúvania veci medzi odvolacím a prvoinštančným súdom vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vo vzťahu k obom súdnym inštanciam. Tento aspekt ale v napadnutom konaní nebol prítomný.

26. Predmetom napadnutého konania bolo vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov tvoreného hnutel'ným majetkom – zariadením bytu, ktorého cenu navrhovateľka v žalobnom návrhu odhadovala vo výške 2 283,70 € (v tom čase suma 68 800 Sk, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu teda v napadnutom konaní nešlo o otázku takej dôležitosti a relevancie, ktorá by závažným spôsobom ovplyvňovala právnu istotu a postavenie strán v konaní (napríklad otázkou nebolo vyporiadanie spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti, ale iba vyporiadanie spoluvlastníctva k vybaveniu bytu, ktoré samotné nemalo dosah na otázku, kto bude bývať v danom byte, resp. kde budú bývať exmanželia po rozvode). Navyše najbežnejším a najvhodnejším riešením vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode (obzvlášť pri hnutel'ných veciach) je ich dohoda a priestor na dohodu majú strany v tomto konaní k dispozícii aj po začatí súdneho konania. Vzhľadom na okolnosti prípadu preto iba subjektívny pocit právnej neistoty sťažovateľa alebo jeho sklamanie z neprimeranej dĺžky konania neboli dostatočné dôvody, aby sa ústavný súd v tomto konkrétnom prípade odklonil od svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto

ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať.

27. Ústavný súd týmto rozhodnutím samozrejme neospravedlňuje postup okresného súdu, ktorý s ohľadom na dĺžku rozhodovania v tomto prípade nemohol konať efektívne, čo napokon ústavný súd vyslovil aj vo svojom náleze č. k. III. ÚS 230/2018-59 z 5. februára 2019. Sťažovateľka v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 230/2018 podala ústavnú sťažnosť proti okresnému súdu v momente, keď sa ešte vec nachádzala na okresnom súde, t. j. pred jeho meritórnym rozhodnutím. Rozdiel medzi ústavnou sťažnosťou sťažovateľa a ústavnou sťažnosťou v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 230/2018 bol ten, že v napadnutom konaní bol skutkový stav taký, že aj potenciálne vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov by neplnilo svoj nápravný účel (pozri bod 17) a v konečnom dôsledku by bolo iba akademickým konštatovaním. Na záver ústavný súd uvádza, že aj keď vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vo vzťahu k jednej zo strán konania pred všeobecným súdom, neznamená to, že protistrana má tiež nárok na vydanie rovnakého rozhodnutia (resp. na priznanie obdobného primeraného finančného zadosťučinenia).

28. Vo vzťahu k sťažovateľom uvádzanej judikatúre ESĽP ústavný súd konštatuje, že hoci obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESĽP. Európsky súd pre ľudské práva posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy a ústavný súd ako vnútroštátny ľudskoprávny súd posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom.

29. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré

označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010).

30. Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu v čase, keď sa vec už nachádzala na inom súde, v dôsledku čoho už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu

31. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že krajský súd rozhodoval v napadnutom konaní najprv od 22. januára 2013 do 19. decembra 2013 (sp. zn. 2 Co 16/2013) a v druhom prípade od 28. augusta 2018 do 19. júna 2019 (sp. zn. 2 Co 138/2018).

32. Vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu sťažovateľ uviedol: „... celková doba odvolacieho konania, po ktorú sa nadriadený súd zaoberal jednak prvým odvolaním, vrátane druhého odvolania zjavne neprimeraná (doteraz celkovo jeden rok a deväť mesiacov). Od predloženia spisového materiálu spolu s druhým podaným odvolaním Krajskému súdu v Prešove (28. augusta 2018) do dňa podanie tejto ústavnej sťažnosti uplynula doba až desiatich mesiacov, a to i napriek tomu, že by mal byť Krajský súd v Prešove s právnou a skutkovou stránkou veci sťažovateľa pomerne dostatočne oboznámený už z predchádzajúceho odvolacieho konania.“

33. Ústavný súd konštatuje, že v oboch prípadoch rozhodol krajský súd o podanom odvolaní do roka, čo nemožno považovať za neprimeranú dobu odvolacieho konania. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že úlohou odvolacieho súdu je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony a ani nenariaďuje pojednávanie. To však nevyhnutne neznamená, že odvolací súd je v odvolacom konaní nečinný a koná neefektívne (III. ÚS 216/2015, II. ÚS 596/2015). Neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa, že ak krajský súd rozhodoval v predmetnej veci o odvolaní v roku 2013, v odvolacom konaní na prelome rokov 2018 a 2019 mal byť so skutkovou stránkou veci už oboznámený, a preto mal rozhodnúť skôr. Odvolací súd sa pre účely vydania kvalifikovaného rozhodnutia totiž musí riadne a komplexne oboznámiť s celým spisovým materiálom, nemôže sa spoliehať na svoje „spomienky“, a to ani v prípade, ak by medzi rozhodovaním odvolacieho súdu uplynulo menej ako 5 rokov.

34. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

35. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd rozhodol v napadnutom konaní o podaných odvolaniach vždy v rámci jednoročného intervalu, ústavný súd uzavrel, že nemohlo ísť z jeho strany o nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej

by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2019